

næste Samling fremsætter Forslag om Indførelse af en passende Grundskat i Eshjærg. Det er en Selvfølge, at det bliver nærmere at overveje, hvorledes denne skal indrettes i Enkeltighederne, og de særlige Forhold, der ere til Stede, kunne jo gøre det nødvendigt, at Staten ordnes anderledes, end Tilfældet f. Eks. er med Staten i Sundbjerne.

Dermed har jeg gennemgaaet Vædringsforslagene til § 27, og jeg har nu kun tilbage et Spørgsmaal yderligere at omtale, nemlig Vædringsforslaget under Nr. 14 til § 8. Dette gaar ud paa, at der skal opkræves en Afgift af „Berlingske Tidende“, som for Kalenderaaret 1896 fastsættes til 40,000 Kr.; hertil er der stillet et Ændringsforslag af et Medlem af Udvalget om, at Summen skal være 80,000 Kr. i Stedet for 40,000. Ogsaa dette Spørgsmaal har jeg berørt allerede under Finanslovens anden Behandling. Der er næppe Anledning for mig til at komme synderlig ind paa, hvad det drejer sig om, thi dertil er denne Sag alt for vel kendt af alle; enhver er sikkert tilstrækkeligt paa det rene med, hvad der er Tale om og Rimeligheden af det, her er foreslaaet. Jeg omtalte ved anden Behandling, at allerede i Fjor har Finansudvalget forhandlet om denne Sag med Indenrigsministeren, og at der ifølge Mitale skulde fremskaffes Oplysninger om Bladets finansielle Forhold, for at der derefter, altsaa nu i Aar, kunde blive truffet efter fælles Overenskomst, Beslutning om den fremtidige Ordning. At der ydes en Afgift til Staten af „Berlingske Tidende“, det er en saa naturlig Ting, at ligesom hele Udvalget har været enig om at finde det rigtigt, saaledes vil der næppe findes mange Mennesker i hele Landet, som ikke ville samstemme dert. Jeg har til Dato kun truffet een Mand, som har udtalt sig derimod, og det er den højtærede Indenrigsminister. Hvorledes hans Standpunkt i Virkeligheden er, og hvordan han tænker sig Sagen ordnet, er jeg imidlertid ikke i Stand til at oplyse, idet de Forhandlinger, som have været førte mellem den højtærede Minister og Udvalget, ikke have bragt os paa det rene med, hvad det egentlig er, han tænker sig, og hvad han eventuelt vil kunne tiltræde. — Jeg vil imidlertid finde det rigtigt at gøre nogle Bemærkninger om denne Sags Forhistorie, for at man ikke maa tro, at det, der her foreslaas, er noget, som gribes ud af Luften og pludselig er faldet Udvalget ind uden Sammenhæng med, hvad der er foregaaet tidligere. Tingene er, at saa længe Rigsdagen har bestaaet, er det atter og atter blevet

bragt paa Bane, at gøre Forandring i de privilegerede Blades, dels Berlingske Tidendes, dels Stiftstidendernes, Stilling. Spørgsmaalet herom har været fremme allerede i 50erne, og navnlig efter 1864 har der gennem en Aarrække været ført indgaaende Forhandlinger derom. I 1864 efter Kronstiftet bleve alle disse Blades Privilegier at fornye, og i April 1864 udtalte den daværende Indenrigsminister — jeg tror, det var Muzhorn — sig for, at der skulde opkræves en Afgift af „Berlingske Tidende“, en Tanke, som imidlertid blev stillet i Bero. Han ønskede at afskaffe Stiftstidenderne og vilde kun have et enkelt Centralblad til offentlige Kundgørelser, en Ordning, som ogsaa senere gentagne Gange er blevet bragt paa Bane. Men, som sagt, der kom ikke noget ud deraf, og Privilegierne bleve derfor under 24de Februar 1865 fornyede „indtil videre“, som det hed. I 1866 blev Spørgsmaalet draget frem paa ny, og det var denne Gang Finansministeren, som rejste det. Han udtalte sig meget stærkt for at afskræve Bladet en Afgift, men nu vare Indenrigsministeren og Justitsministeren imod det, og Sagen faldt atter hen. I de derefter følgende Aar forefaldt der en lang Diskussion om Indrettelsen af den ny Lov- og Ministerialtidende, og der var den Gang mange, som ønskede at Ministerialtidenden skulde overtage Hvervet som offentligt Kundgørelsesblad, en Ting, som imidlertid fra Justitsministerens Side mødte stærk Modstand, og som vel heller ikke havde været rigtig hensigtsmæssigt. Under alt dette var der ogsaa jævnlig Tale om Stiftstidendernes Stilling — men dette Spørgsmaal skal jeg ganske lade ligge for ikke at forvirre Sagen ved at indblande uvedkommende Ting. I 1871 døde saa den daværende Indehaver af „Berlingske Tidende“, Kammerherre Berling, og straks om Efteraaret blev der da ad privat Vej indbragt to Forslag i Folketinget; den ene Forslagsstiller var Schørring, den anden Bert Winther. Schørrings Forslag gik ud paa, at saavel Stiftstidenderne som „Berlingske Tidende“ fremtidig skulde svare en Afgift til Statskassen; der skulde endog afholdes en Slags Auktion, idet Ministeren skulde indhente Tilbud, og selv om han ikke just skulde være bunden til at tage det højeste Bud, var det dog aabenbart Meningen, at man ad denne Vej skulde søge at saa den størst mulige Afgift ind. Det af Winther stillede Forslag gik ud paa at bevare Stiftstidenderne omtrent som hidtil, men at lade Centralbladet udgaa som Statstidende, som Regeringsblad, altsaa at lade Privilegiet for „Berlingske Tidende“ bortfalde. Saavel under Forhandlingerne i Salen som i det